

דף מו.

עין משפט א.

אה"ע סימן לז סעיף יא

עיין לעיל דף מד: עין משפט ה.ו.

עין משפט ב.ג.

אה"ע סימן קעז סעיף ג

ג. האונס את הבתולה, חייב לישא אותה, ובלבד שהיא ואביה יהיו מרוצים בכך, אפי' היא חגרת או סומא, ואינו רשאי להוציאה לעולם אלא לרצונה ג. על כן אינו צריך לכתוב לה כתובה ד. ואם עבר והוציאה, כופין אותו להחזירה. אבל אם מצא בה ערות דבר יגרשנה ה.

עין משפט ד.

אה"ע סימן לא סעיף ה

ה. ז. אמר לה התקדשי לי בתמרה זו בזו בזו, אם יש באחת מהן שוה פרוטה מקודשת, אבל אם אמר לה בזו ובזו ובזו אם יש בכולם שוה פרוטה מקודשת, ואם לאו ספק מקודשת שמא במדי שוה פרוטה.

עין משפט ו.

אה"ע סימן לא סעיף ה

עיין בסעיף הקודם

עין משפט ז.

אה"ע סימן כח סעיף ז

ז. יג. היה לו מלוה י אצלה אפי' בשטר ז והחזיר לה השטר ואמר לה

ג. מבריייתא שם כתובות מ"ב

ד. כת"ק שם בבריייתא ע"ב דאמר דאם מת יצא כסף קנסא בכתובתה.

ה. והיינו ערוה ממש פרישה ב"ש. ומשמע דצריך לגרשה כ"כ הרמב"ם, אבל מהטור משמע דיכול לגרשה, ומשמע דאם אינו רוצה לא כייפינן ליה ועיין בב"ח. לפ"ז גם באשה שזינתה אין לכופף את בעלה לגרשה אם אינו רוצה דחיישינן לגט מעושה לדעת הטור. וק"ו אם היא אומרת שזינתה והוא אומר שאינו מאמינה דלכו"ע אין כופין אותו לתת גט אם אינו רוצה.

ו. מאביי בדף ו' ע"ב, ורב בדף מ"ז.

ז. והר"ן והמ"מ מחמירים בהלווה בשטר והחזיר לה השטר, דשמא גוף הנייר שווה פרוטה במדי כלומר במקום אחר.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלאחד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

התקדשי לי במלוה שאצלך אפי' המעות בעין^ה, אינה מקודשת
דמלוה להוצאה ניתנה.

יד. הייתה חייבת^ט לו שכירות ואפי' הגיע זמנה לגבות, הוי כהלואה.

עין משפט זז. אה"ע סימן כה פעיף יד

יד. היה לו מלוה אצלה, ונתן לה עתה פרוטה ואמר לה: התקדשי לי במלוה
ופרוטה, הרי זו מקודשת.

דף מו:

עין משפט א.ב. אה"ע סימן נ פעיפים א.ב.

א. המקדש את האשה אפי' באלף דינר וגירשה^י, או מת הוא^ב, או היא
מתה, אין כסף הקידושין חוזרין לעולם, והרי הם מתנה גמורה שאין
לה חזרה, אבל אם היו קידושי טעות, חוזרים המעות.

ב. הייתה ממאנת, או שהיו קידושין על תנאי ולא נתקיים התנאי, או
שהיו קידושי ספק^ל, בזה כסף הקידושין חוזר.

ג. המקדש אחותו הכסף מתנה, דהכל יודעין שאין קידושין תופסין
באחותו, וגמר ונתן לשם מתנה, ואינם חוזרים.

ה. דאין דעתה אהנאת מחילת מלוה אלא על הכסף ולא נתן לה דבר, כ"כ הר"ן.

ט. כחכמים בדף מ"ח ע"א. דישנה לשכירות מתחילה ועד סוף ובכל רגע כל פרוטה הופכת
להיות מלוה והוי מקדש במלוה.

י. היינו אפי' שגירשה מכח שנאסרה עליו, דה"א שנקנוס אותה ותחזיר כסף הקידושין.
כ"כ הח"מ.

כ. היינו אפי' מת אחרי הקידושין, דאע"פ שעל דעת לכונסה נתן לה, קמ"ל אמימר בפ'
מי שמת דף קמ"ה דלא דרי קידושין, שלא יאמרו קידושי טעות היו, ויאמרו קידושין
תופסין באחותה. כ"כ בח"מ.

ל. הח"מ והב"ש הקשו דהרי צריכה גט מספק, ומדוע כסף קידושין חוזר. ועיין בב"ש
מש"כ ליישב.

עין משפט ג.

יו"ד סימן שכז סעיף א

א. המפריש חלתו קמח אינה חלה^מ וגזל ביד הכהן^נ, ושאר העיסה חייבת בחלה. ואותו הקמח שהפריש לשם חלה אם יש בו עומר ועשהו עיסה הרי זה מפריש ממנה חלה.

ודוקא באומר שיחול עליה שם חלה בעודו קמח^ס, אבל המפריש קמח ואומר כשתעשה עיסה יחול עליה שם חלה, דבריו קיימים.

עין משפט ה.

יו"ד סימן שלא סעיף סה

ס.ה. ע.א. התורם חבית יין על יין ונמצאת חבית זו שתורם חומץ, אם ידוע שהיתה של חומץ עד שלא תרמה אינה תרומה^ע.

אבל אם אחר שתרמה החמיצה הרי זו תרומה, ואם ספק הרי זו תרומה^פ וחוזר ותורם, וכן התורם קישות ונמצאת מרה, או אבטיח ונמצא סרוח.

מ. ממשנה ה' פ"ב דחלה, ורמב"ם ריש פ"ח מביכורים.

נ. היינו שצריך להחזירה אם טעו ונתנו לו, והט"ז כתב אפי' ידע הישראל שלא מפרישין מקמח ונתן לו, לא אומרים שגמר בלבו לתת לו בתורת מתנה, כך משמע מגמ' ע"ש דגזרין אטו לא ידע.

ס. טור מרבי אליעזר ממיץ כראב"י בקידושין ס"ב.

ע. אע"פ שהיין וחומץ מין אחד הם, מ"מ כיון שהוא נתכוון לתרום יין מן היפה אם עלה בידו מן הרע הו"ל תרומה בטעות ואינה תרומה. ש"ך ס"ק צ"ה.

פ. דאסורה לזרים מספק ויחזור ויתרום. ש"ך ס"ק צ"ו.